

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2085	Δευτέρα τοῦ Πάσχα 9 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--------------------------------------	---

Ὁ Νικητής

«Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πληθος εἰρήνης ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη» (Ψαλμ. 71,7)

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, κάποιος βασιλιᾶς ἢ στρατηγὸς γύριζε νικητὴς ἀπὸ μία μάχη, ὁ λαὸς τὸν ὑποδεχόταν μὲ ζητωκραυγές· κι ὅσο πιὸς μεγάλος ἦταν ὁ ἐχθρὸς ποὺ νίκησε, τόσο καὶ οἱ ἐκδηλώσεις ἦταν ζωηρότερες. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ τέτοια παραδείγματα, ἰδίως στὴν πρωτεύουσα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ νικητὴς ἔμπαινε στὴ Ῥώμη πάνω σὲ ἄρμα ποὺ ἔσερναν ἄλογα ἢ καὶ τίγρεις καὶ λιοντάρια, καὶ πίσω του ἄλυσσοδεμένοι ἀκολουθοῦσαν οἱ νικημένοι ἀρχηγοὶ τῶν ἐχθρῶν. Κι ὅταν ὁ νικητὴς ἔμπαινε στὸ στάδιο, οἱ στρατιῶτες του τὸν ὑψωναν ὄρθιο πάνω σὲ μιὰ ἀσπίδα, ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν ἐπευφημοῦσε. Ἔτσι ὁ νικητὴς τελοῦσε τὸν **θριάμβο** του. Αὐτὰ γίνονταν τότε.

Καὶ τώρα ὁμως, σὲ καιρὸ εἰρήνης, πάλι ἀκούγονται ζητωκραυγές γιὰ κάποιους νικητὰς, ὄχι βέβαια γιὰ νίκες σὰν ἐκεῖνες. Τώρα ἐπευφημοῦν νικητὰς ...ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων! Καὶ ἂν κάποιος σοβαρὸς ἄνθρωπος παρατηρῇ τοὺς πανηγυρισμούς, θὰ λέη: **Μικρὸς λαός, μικρὰ πράγματα θαυμάζει.**

Ἔτσι πάντως διαβάζετε ἱστορία, ὅσοι θαυμάζετε ἀθλητικούς ἀγῶνες τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ὅσοι εἶστε φίλοι τοῦ συγχρόνου ἀγωνίσματος τοῦ ποδοσφαίρου, **ἀκοῦστε με σήμερα.**

Οἱ ἀγῶνες, ἀγαπητοί μου, ποὺ πανηγυρίζει σήμερα ὁ κόσμος εἶνε μικροί. Ἔγινε ὁμως κάποτε ἓνας **μεγάλος ἀγῶνας**, ποὺ συγκλόνησε οὐρανὸ καὶ γῆ, τὸν παρακολούθησαν ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, καὶ οἱ συνέπειες τῶν ἀποτελεσμάτων του ἐκτείνονται σὲ παγκόσμια κλίμακα καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Ποιὸς εἶνε ὁ ἀγῶνας αὐτός; Εἶνε αὐτὸς ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ὑπὸ τὴν ἐξουσία του ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Τὸ κρατοῦσε δέ-

σμιο μὲ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία, τὴ μαγεία καὶ τὴν εἰδωλολατρία, μὲ τὰ αἰσχρὰ πάθη ποὺ ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ 1ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς. Κυριαρχοῦσε ὁ διάβολος σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα –γι' αὐτὸ λέγεται *κοσμοκράτωρ* (βλ. Ἐφ. 6,12)– καὶ τότε δὲν ὑπῆρχε δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη πάνω στὴ γῆ, ἀλλὰ ἐγκλήματα ἀποτρόπαια. Κάθε προσπάθεια ἀνθρώπου ν' ἀποτινάξη αὐτὸ τὸ ζυγὸ ἀποτύγχανε· ὁ σατανᾶς ὄλους τοὺς νικοῦσε μὲ τὸ θανατηφόρο κεντρὶ τῆς ἁμαρτίας. Φαινόταν ἀήττητος, ὅπως ὁ γίγαντας Γολιάθ. Ἀλλὰ τὸν Γολιάθ τὸ νίκησε ὁ Δαυὶδ καὶ «ἤρην ὄνειδος ἐξ υἱῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. 151,7)· τὸν σατανᾶ ποιός θὰ τὸν νικοῦσε; Δὲν μπορούσε οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος. Ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Ἰσχυρός.

Καὶ ἦλθε. Ἦλθε μὲ τὴ μορφή ἀδυνάτου ἀνθρώπου, τοῦ φτωχοῦ ἀστέγου καὶ ἀκτῆμονος Ναζωραίου. Ὁ σατανᾶς δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι μέσα στὸν ταπεινὸ Ἰησοῦ κρύβεται ἡ θεότης. Νόμιζε πὼς θὰ τὸν νικήσῃ ὅπως τοὺς ἄλλους. Τρεῖς φορές τοῦ ἐπιτέθηκε μὲ τοὺς πειρασμούς στὴν ἔρημο, νικήθηκε ὁμως καὶ ἀποχώρησε, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ τίς ἡμέρες τῶν φρικτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἡ σύγκρουσις κορυφώθηκε ἐπάνω στὸ σταυρό. Καὶ ἐκεῖ ὁ πονηρὸς νικήθηκε ὀριστικά: **ἡ φωνὴ τοῦ Ἐσταυρωμένου «Τετέλεσται»** (Ἰω. 19,30) ἦταν **κραυγὴ θριάμβου**. Τὸ τελειωτικὸ χτύπημα ἦταν ὅταν ὁ Κύριος κατέβηκε στὸν ἄδη· ἐκεῖ ὁ σατανᾶς, ἀντὶ νὰ συλλάβῃ τὸν Ἰησοῦ, συνελήφθη ἀπὸ αὐτόν. Πιάστηκε ὅπως τὸ ψάρι στὸ δόλωμα· τὸν εἶδε μὲ σάρκα καὶ τὸν θεώρησε ἄπλὸν ἄνθρωπο· δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ σάρκα κρύβεται τὸ ἄγκιστρο, ἡ Θεότης. Τὸ ἄγκιστρι καρφώθηκε στὰ σπλάχνα τοῦ ἄδου κι αὐτὸς ἀναστέναξε, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος στὸν περίφημο Κατηχητικὸ λόγο του ποὺ ἀκούσαμε:

«Ἐσκύλευσε (δηλαδή λαφυραγώγησε) τὸν ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπίκρανεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας ἐβόησεν· “Ὁ ἄδης”, φησίν, “ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω” (Ἡσ. 14,9). Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐπεπαίχθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ καθηρέθη. Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη. Ἔλαβε σῶμα, καὶ Θεῶ περιέτευχεν. Ἔλαβε γῆν, καὶ συνήντησεν οὐρανῶ. Ἔλαβεν ὄπερ ἔβλεπε, καὶ πέπτωκεν ὅθεν οὐκ ἔβλεπε. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ πεπτῶκασι δαίμονες».

* * *

Ὁ Χριστός, ναὶ ὁ Χριστός, μὲ τὸ σταυρὸ καὶ τὴν ἀνάστασί του **νίκησε** τὸ σατανᾶ, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο· ἀναδείχθηκε Νικητῆς καὶ θριαμβευτῆς. Καὶ βγαίνοντας μέσα ἀπὸ τὸν τάφο **χαρίζει** ἀπὸ τὴν ἄπειρη δύναμί του στὸν κάθε πιστὸ δύναμι ὑπερφυσική, **τὴ χάρι του**. Κι ἀπὸ τότε μὲ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ **ὁ σατανᾶς νικᾶται στὴν προσωπικὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ**.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖ ὅτι αὐτός, ποῦ προηγουμένως ἦταν φοβερός καὶ τρομερός, κι ἀπειλοῦσε πὼς θὰ καταλάβῃ ὅλη τὴν οἰκουμένη σὰν μιὰ φωλιά μὲ πουλάκια καὶ καυχόταν πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀντιταχθῇ, αὐτὸς τώρα νικᾶται καὶ καταντᾶ παιχνίδι γιὰ ἰσχυροὺς ποῦ πιστεύουν στὸ νικητὴ Χριστό (βλ. Α' ἑορτ. ὁμολ.: Ἐ. Π. Migne 77,424-5). Τὸ βλέπει κανεὶς αὐτὸ μῦριες φορές **στοὺς βίους τῶν ἁγίων** (παρθένων σὰν τὴν ἁγία Βαρβάρα, νέων σὰν τοὺς 40 Μάρτυρες, γερόντων σὰν τὸν ἅγιο Πολύκαρπο, μικρῶν παιδιῶν σὰν τὸν ἅγιο Κήρυκο), ποῦ νικοῦν κ' ἐξευτελίζουν τὸν σατανᾶ· στίς νίκες τοὺς βλέπει νὰ ἐκπληρώνεται ἡ ὑπόσχεσι τοῦ Χριστοῦ «*Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄψεων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ*» (Λουκ. 10,19).

«*Χριστὸς ἀνέστη*»! Ὁ Χριστὸς νικητῆς! Τὸ βασίλειο τοῦ σκότους καταλύεται, **νέα βασιλεία** ἀφάνταστη σὲ πνευματικὴ δύναμι καὶ μεγαλοπρέπεια **ἐγκαθιδρύεται στὴ γῆ**. Τὴ βλέπει ὁ προφήτης καὶ βασιλιάς Δαυὶδ πρὶν ἀπὸ δέκα αἰῶνες καὶ περιγράφει τὰ εὐεργετικά της ἀποτελέσματα στὸν 71ο ψαλμὸ λέγοντας· «*Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πληθος εἰρήνης ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη*» (Ψαλμ. 71,7). Δηλαδή, ἐνῶ προηγουμένως λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν μας ἤμασταν ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, ἄξιοι τιμωριῶν καὶ κολάσεων, τώρα, διὰ τῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐχθρα ἔσβησε,

συμφιλιωθήκαμε μὲ τὸ Θεό, γίναμε παιδιά του ἀγαπημένα· ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγωνία τῆς συνειδήσεως ἔφυγε καὶ ἦρθε στίς καρδιές μας ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ.

Δικαιοσύνη (ἄφεις ἀμαρτιῶν) καὶ **εἰρήνη** (γαλήνη συνειδήσεως) βασιλεύουν στίς ψυχὰς ἐκείνων ποῦ πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ βαπτίστηκαν. Ναί, μόνο στὸ βασίλειο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη· αὐτὸ εἶνε μία πραγματικότητα ποῦ τὴ ζοῦν οἱ πιστοί. Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μικρὴ σὲ ἔκτασι ἀφοῦ λίγοι εἶνε οἱ ἐκλεκτοί, θὰ αὐξάνεται συνεχῶς, θὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ὄριά της, ἐνῶ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ πλάνη διαρκῶς θὰ περιορίζονται, **ἕως ὅτου ἐκλείψῃ «ἡ σελήνη»**. Ποιά εἶνε «ἡ σελήνη»; Ὅπως ἐρμηνεύει ἀλληγορικὰ ὁ ἅγιος Κύριλλος, «*σελήνη*» ἐδῶ νοεῖται ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ σατανᾶς.

Ναί, θὰ ἐκλείψῃ ἡ σελήνη. Ὁ πόλεμος τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους συνεχίζεται. Τὸ φῶς ποῦ ἀνέτειλε ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Κυρίου δὲν πρόκειται νὰ σβῆσῃ, ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ καταλυθῇ. Θὰ ὑπάρχῃ σὰν **ἴσσις μέσα στὴ Σαχάρα** τοῦ κόσμου τούτου, γιὰ νὰ βρίσκουν σ' αὐτὴν οἱ ψυχὰς δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη.

Τὸ ῥητὸ «*ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη*» θυμίζει καὶ μία σελίδα τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας. Ὅταν τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου πατριάρχου **Γρηγορίου τοῦ Ε'**, ποῦ ἀπαγχονίσθηκε ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς Ἄγαρ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, τὸ ἔρριξαν στὴ θάλασσα καὶ ἐπέπλεε στὰ κύματα τοῦ Βοσπόρου, τὸ βρῆκε ἕνας εὐσεβῆς πλοίαρχος, τὸ συνέλεξε καὶ τὸ μετέφερε στὴν Ὁδησσό. Ἐκεῖ ἐκφώνησε ἐπικήδειο λόγο ὁ μέγας ῥήτωρ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως **Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἕξ Οἰκονόμων** καὶ ἔκλεισε μὲ τὰ ἑξῆς.

«*Ἦ Θεὲ τοῦ ἐλέους, ... ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ σου. Ἔως πότε, Κύριε, μέλλει νὰ ἐξυβρίζῃ παναθέσμως εἰς τὸ πανάγιόν σου ὄνομα ὁ βάρβαρος ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ; ... Ἦ Κύριε, σώσον δὴ, ὦ Κύριε, εὐόδωσον δὴ. Μὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος... Ὑπόταξον ὑπὸ τοὺς νικηφόρους πόδας τοῦ Χριστοῦ σου πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, ἀπὸ περάτων ἕως περάτων, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη*» (Λόγοι τ. Α', ἐπιμ. Θ. Σπεράντσα, Ἀθήναι 1971, σσ. 16-17).

Ἀνέτειλε, ἀγαπητοί μου, ὁ ἥλιος τῆς Ἀναστάσεως. **Θὰ εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ λεγώμαστε Χριστιανοί, ἂν δὲν μᾶς συγκινῇ ὁ θρίαμβος τοῦ ἀναστάντος Κυρίου**. Τὸ ἀνέσπερο φῶς του συνεχῶς θὰ πολεμῇ καὶ θὰ διαλύῃ τὰ σκότη «*ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη*» (Ψαλμ. 71,7).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**